

קובץ

ב'

ניצוצי הא"ה

נקודות בתורת החסידות

מתוך

המשך יו"ט של ר"ה תרס"ו

מאת

נ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע

מקוצר ומבואר
בשפה מובנת ובסגנון ברור
עם הערות וביאורים
- ת ד פ י ס -

יוצא לאור על-ידי
מערכת מפעל החסידות

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ושש לבריאה

העוונות צריך להיות מלמעלה דסדר

(ולא עד בכלל) התשלשלות - בחי' "עד"

וזוהו אומר עד הוי' אלקיך - כי סליחת

קיצור: והנה גם בגן עדן - להיותו הארה בלבד - לכן יש לו ריבוי מדריגות, אך בהיותו אין סוף עדיין, לכן צריך להיות הביטול בין מדריגה למדריגה. אך כדי להגיע להתענוג העצמי הנה זהו ע"י תומ"צ. כמ"ש "רחבה מצותיך מאד".

לזכות התמים הנעלה וכו'
לוי יצחק שיחי'
מפיץ מעיינות ועוסק בצרכי
ציבור באמונה
שיזכה לגרום נחת רוח רב לכ"ק
אדמו"ר נשיא דורינו
-
נדפס ע"י חביריו

העולמות הן עדיין בהעלם במחשבה - אך יש רצון כללי על כחותם. וסוף המח' הא כאשר כל העולמות כבר בבחי' גילוי בבחי' פרטיות ומובן דראשית המחשבה וסופה יש להם שייכות זל"ז. אך מש"כ מחשבה תחילה הרי זהו גם לפני ראשית המח' והוא כאשר עלה במחשבתו לברוא את העולם ושהיו נבראים נפרדים ועם היות שרצון זה דומה להרצון על בריאת העולמות, מ"מ אינם דומים זל"ז דהרי הרצון דכאן הוא רק כולל הרצון דבריאת העולמות, משא"כ הרצון דבריאת העולמות - שהעולמות הם העיקר. וכמשי"ת שיקיימו את רצונו וזהו "במי נמלך - בנשמותיהן של צדיקים" וזה נ(י)תקיים בסוף מעשה- היינו בריאת העולמות.

(כ) וביאור הענין הוא דהנה כתיב לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותיך מאד - ופרש"י לכל תכלה - היינו לכל דבר שיש לו גבול ותכלית. והענין הוא דכללות סדר השתלשלות הוא בבחי' גבול, ויש לו מעלה ומטה - דהנה האוא"ס שמאיר בתוך סדר השתלשלות הוא מהארת הקו, והקו מאיר יותר בראשיתו ולמטה (בתחתיתו) אורו מצומצם מאד וכמבואר בפרטיות בהפנים דהמאמר אך לע"ל לא יהי' צמצום הנ"ל.

(כב) והנה (גם) ע"י לימוד התורה נמשך אוא"ס שלפני הצמצום, דהתורה היא למטה כמו שהיא למעלה (וכמשי"ת) ואין לו מעלה ומטה כמו אור הקו, ועז"נ לכל תכלה ראיתי קץ - דתכלה הוא כללות סדר השתלשלות שיש לו סוף וגבול - הנה ראיתי קץ - דבכל מדריגה שהוא עומד הוא כבר רואה סופה ועי"ז יגיעה להמדריגה שמעליה. אך רחבה מצותיך מאד - שלמעלה מסדר השתלשלות הנה לא יגיע ממדריגת אחת למדריגה שניה אם לא ע"י ביטול מהותו של הראשון כנ"ל. ואין להקשות: שהרי הביטול מהותו הוא כמו העלי' בין דרגה לדרגה בתוך "הארה" הנ"ל (שאינו העצם) והנה נמצא שגם התורה יש לו ראש וסוף מעלה ומטה, דהרי ה"הגבלה" דתורה אינו כמו ההגבלה של ההארה, וכמשי"ת.

הערך שבין מדריגה אחת להשני . דהנה כאשר כל המדריגות קשורים ושייכים זל"ז בדמיון ושיווי הערך הנה ע"י מדריגה אחת סוף סוף יגיע להמדריגה שלמעלה ממנה, וכמו בהשגת השכל - שע"י השגת שכל קטן יגיע סוף סוף לשכל גדול והוא מפני שכל המדיגות כלולים זה בזה ומפני זה הרי חיצוניות העליון נעשה פנימיות התחתון. אך בבחי' אוא"ס עד ולא עד בכלל צריך להיות ביטול מדריגה הראשונה ורק אז יגיע להמדריגה שלמעלה (כמשנת"ל)

(ח) וצ"ל ב' ענינים ב"עד ולא עד בכלל' דהנה בהאור הוא ג"כ בבחי' עד ועד בכלל- אלא שהוא באופן של ולא עד בכלל - היינו שכדי להגיע לבחי' ה"עד" צ"ל ביטול המציאות משא"כ בחי' העצמות הנה לעולם לא ישיג ולא יבין הפלאות ורוממות עצמותו ית' אבל כל מי שעוסק בהשגת אלקות הנה יכיר יותר הפלאות מהשגה. (דלכד זאת אשר בעמדו במדריגה נעלית ימצא את עצמו למעלה מהשגה- ר"ל שהשגה מעלים ומסתיר על עצם הענין כמו שנתבאר לעיל בענין אותיות המחשבה עי"ש. וההכרה בהפלאה היא דכל מה שינסה ויגיע את עצמו להפשיט את הענין באופן כך ובאופן כך - הנה לעולם לא ישיג העצמות כו' דהנה כל דבר ייתכן לבוא באיזה השגה - אם הוא באופן של "דערה" או גם באופן של "הכרה והרגשה" (וכמבואר בכ"מ פרטי המדריגות האלו) אך עצמותו לא נתפס בשום אופן של השגה- כ"א ע"י רעותא דליבא כמשי"ת אך לע"ל יבוא אלוקות בהבנה והשגה מוחשית כמ"ש הנה ישכיל עבדי וכמשי"א וידע כל פעול כי אתה פעלתו.

(ט) והנה בכדי לבוא לבחי' עונג העצמי הוא ע"י תומ"צ והענין הוא דהנה נא' סוף מעשה עלה במחשבה תחילה. דהנה יש ראשית המחשבה ותחילת המחשבה, וראשית המחשבה הוא הרצון לבריאת העולמות וסוף המחשבה הוא כאשר כל הספירות הם בבחי' פרטיות ר"ל דראשית המחשבה הוא כאשר כל

המשך יז"ט של ר"ה תרס"ו

